

Посріблив траву мороз осінній...

Василь Грінчак

Посріблив траву мороз осінній,
І блищить вона, немов парча.
Від останнього журливого ключа
Засмутились в тебе очі сині.

Сонце в хмарах, як бліда свіча,
Світить, та не гріє вже промінням.
Ти задумана схиляєшся до сина
І торкаєшся рукою до плеча.

Леле! Скільки літ з тії весни
Пролетіло, як із чорної війни
Не вернувся батько. Сивина

Вже у тебе. Синові ж пішло
Більше літ, як батькові було...
Як же довго тягнеться війна!